

Комета Галлея

Микола Руденко

Вона прийшла, поштарка неба,
З таких віддалин світових,
Що мір і знань замало в тебе,
Аби щось мовити про них.

Ти де була? Від кого вісті?
Летіла скільки днів, годин?..
І астрономи, мов кліністи,
Вивчають склад її тканин.

Вся машинерія космічна
(Ракети, роботи, зонди)
Вишукує: ти органічна
Чи крига з мертвої води?

Чи не вона в прадавні ери,
Світів населених стріла,
У віялі хвоста-химери
Життя на Землю занесла?..

А жив колись маестро Джотто,
Що замість всіх отих ракет
Впрягав фантазію в роботу
Він був художник і поет.

Чи світ йому вставляв ясніше,
Чи пензель більше мав пуття —
Прорік на сім століть раніше:
Так, це вона — носій життя.

Щоб прояснилася ця тема,
Він хисту й волі досить мав:
Її Зорею Віфлієма
На полотні намалював.

Отож нехай летять ракети,
Аби розвідати секрет,

Котрий художники й поети
Давно розкрили без ракет.